

στό δρόμο, και σ' εῦρισκε μόνη της, χωρίς να ἔχῃς ἀνάγκη νὰ τὴν ζητήσης.

Εἶχε καὶ κάτι ξυλοκρέβατα ἑλεεινὰ γιὰ νὰ μαζεύουν τοὺς προσβαλλομένους ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ ἀπὸ τοὺς δρόμους.

Ὡ Θεέ μου! Πόσοι ἔπεφταν κάτω μετὰ τὴν ἀνατριχίλα τῆς τρομάρας, σίγουρο πρόδρομο τῆς χολέρας, μόνο μετὰ τὸ νὰ βλέπουν τοὺς δυστυχημένους, εἴτε στὸ πρῶτο στάδιο, εἴτε στὸ ψυχομάχημα, ριγμένους στὰ ἑλεεινὰ ἐκείνα σταυρωτὰ ξύλα, νὰ τοὺς κουβαλοῦν ψιλὰ στὸν ὦμο μεθυσμένοι, τινάζοντάς τους χωρίς πόνο, χωρίς λύπη.

Σκεπασμένοι μετὰ μαῦρα μάλλινα ρούχα εἶχαν μόνο τὸ πρόσωπο ξέσκεπο, σφραγισμένο, οἱ περισσότεροι, μετὰ ἐκείνη τὴν ἀφιλονεικῆτη σφραγίδα τοῦ χοληρικοῦ θανάτου, μετὰ ἐκείνο τὸ παράξενο μαθὶ χρώμα τὸ ξέθωρο, ποῦ ἔμοιαζε καὶ τοῦ λουλακιοῦ καὶ τῆς μαραμίνης ἀγριοβιολέτας τὸ χρώμα.

Ἐνας δυστυχημένος ποῦ εἶχε ἀκόμη μέσα του λίγη ζωὴ, εἴτε ἐπῆδησε ἀπὸ τρομάρα, εἴτε ἔπεσε ἀπὸ τὸ ξυλοκρέβατο, καὶ ἐκυλιίστηκε στὸ χῶμα, σὲ ἓνα στενόδρομο τοῦ Ροδακιοῦ. Ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ; Δὲν ἔσκυψαν οἱ μεθυσμένοι νὰ τὸν μαζέψουν, ἀλλὰ τὸν ἐτελείωσαν μετὰ κλωτσιαῖς στὴν κοιλιά, σ' αὐτὴ τοῦ χοληρικοῦ θανάτου τὴν ἐστία.

Ἐκείνοι ποῦ τὰ εἶδαν αὐτά, ὅσο ζοῦν τὰ βλέπουν ἐμπρὸς τους, ὅταν τὰ θυμούνται, μετὰ πάντα καινούργια τὴν ἀνατριχίλα τῆς ψυχῆς.

[Ἔπεται συνέχεια.]

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ¹

ἮΘΗ Ἐπαρχιακά.

Τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Τοκαδέλου, ὅπου μετὰ τὸ δρομαῖον βῆμα τῶν δυσηρηστημένων συμπεριπατητῶν ἔφθασαν μετ' ὀλίγα λεπτά, εῦρίσκετο ἐπὶ τῆς Πλατείας Ρούγας, ὅχι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀκριβῶς, ἀλλ' εἰσέχον ὀλίγον πλαγίως, ὥστε νὰ ποτελῆται πρὸ αὐτοῦ μικρά τις πλατεία· διότι ἡ παλαιὰ ἀκανόνιστος ρυμοτομία ἐπέτρεπεν εἰς πάντα τῶν μικρῶν αὐτῶν δυναστῶν νὰ παρεκκλίνῃ ὅσον ἤθελε τῆς εὐθείας. Μεγάλῃ τετράγωνος οἰκία, ἀπλὴ καὶ ἀμαυρά, μετὰ δύο σειρὰς ἀτελευτήτους παραθύρων θολωτῶν, ἄνευ φύλλων, ὑπενθύμιζε τὰ παλάτια τάντανα κλωμένα ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀδρια. Ἐξ ὄλων τῶν ἰχνῶν, τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν εἰς τὸν τόπον ἡ ἐνετικὴ κυριαρχία, τὸ διαρκέστερον ἴσως θὰ εἴνε ἡ ἰδιαιτέρα ἀρχιτεκτονικὴ τῶν παλαιῶν αὐτῶν ἀρχοντικῶν, τῶν καλοκτίστων καὶ ζοφερῶς μεγαλοπρεπῶν, τὰ ὁποῖα φαίνονται προκαλοῦντα τὸν χρόνον καὶ ἐν γένει τῆς πόλεως ἡ ἀποκρυσταλλωμένη φυσιογνωμία, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μάλιστα πολὺ βραδέως συµμεταβάλλεται πρὸς τὰ νεώτερα.

Ἡ οἰκογένεια τοὺς περιέμενεν ἀπὸ πολλῆς ἡδῆ ὥρας εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

«Ἐξεχρονιστήκατε, βρὲ ἀδελφεί!» εἶπεν ἡ κυρία Τοκαδέλου καὶ ἐπλησίασε πρῶτη πρὸς τὴν τράπεζαν, περὶ τὴν ὁπῖαν ὄλοι ἔλαβον θέσιν. Ὁ παλαιὸς τετράπλευρος καθρέπτης μετὰ τὸ δρύϊνον πλαίσιον, ἀνηρτημένος ἀπέναντι τῆς θύρας, ἀντανέκλα τὴν ζοφερὰν ἐπίπλωσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς δωματίου, τὴν λευκάζουσαν τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὰ πρόσωπα τῶν περικαθημένων. Ἡ κυρία Τοκαδέλου, ἡ κοντέσσα, ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐρωστος γυνή, σφίγγουσα ὑπὸ μαῦρον μεταξωτὸν περικόρμιον τοὺς εὐρεῖς ὤμους καὶ τὰ ἄφθονα στήθη. Αἱ δύο κόραι τῆς, φοροῦσαι οἰκιακὰς ἐσθῆτας ἐξ ἐρυθρᾶς ἰνδιάνης ὁμοιομόρφους, ἔλαμπον ἀπὸ ὠραιότητος, — ἡ Κεθῆ, ἕως εἰκοσαέτις, μετὰ τὸ αἰώνιον μελιτώδες μειδίωμα ἐπὶ τοῦ προσώπου, λεπτοφυῆς μάλλον καὶ ὑψηλὴ, καὶ ἡ Κίτη, μόλις δεκατριετίς, ἀλλὰ προῶρως ἀνεπτυγμένη, μάλλον χαμηλὴ καὶ παχέια, μετὰ στρογγυλὸν πρόσωπον, ἐπιδεικνύουσα ὑπὸ τὸ πολὺ βραχὺ φόρεμα κνήμας χονδρὰς καὶ εὐπλάστους καὶ προβάλλουσα στήθος αὐθαδές, ἀπὸ τόρα φημιζόμενον. Οἱ δύο ἄνδρες, καθήμενοι μεταξὺ τῶν τριῶν γυναικῶν, συνεπλήρουν τὴν ὀλιγομελῆ σήμερον οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἐδεκατίσθη μὲν ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ διεμελίσθη, ἀνέτρεφεν ὁμως μετὰ φροντίδος βλαστὸς πλήρεις ζωῆς, πᾶσαν προκοπὴν ὑποσχομένους.

«Νιανιὰ ἐγένηκε ἡ μανέστρα!» εἶπε μετὰ μορφασμοῦ δυσαρεσκείας ἡ Κίτη, ἐσκυμμένη ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς καὶ ἀνακινούσα διὰ τοῦ ἀργυροῦ κοχλιαρίου τὴν ὄρυζαν, ἡ ὁποία πράγματι εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαλύεται.

«Μὰ ἐπαρार्γήσατε, τὸ παρακάνατε!» εἶπεν ἡ κ. Τοκαδέλου, ταῦτὰ φρονοῦσα περὶ τῆς σούπας τῆς. Ἄλλ' ὁ σύζυγός τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν εῦρισκε δὲ καὶ τόσῳ χαλασμένην, ἐδικαιολογοῖτο προβάλλων ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ποῦ ἐπλησίαζαν αὐτὴ ἐκλογαί, ἦτο ἀδύνατον νὰ εἴνε ἀκριβῆς εἰς τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, «ἰνποῦντο στὴ μία παναπῆ» δούλος τοῦ κόσμου κατ' ἀνάγκην καὶ περισπώμενος διαρκῶς ὑπὸ τῆς ἐνεργείας. Ὁ Τόννης ὁμως, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν παρατεταμένην μετὰ τοῦ Τσίετες συνομιλίαν, δὲν εῦρισκεν οὔτε ἔχνος ἐνδιαφέροντος, δυναμένου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν θυσιάν μιᾶς σούπας ἀπὸ ὠραῖον παχὺ βωδινόν, ἐρρόφησεν ὀλίγες κοχλιαριῆς καὶ ἀπόθησεν ἀπ' ἐμπροσθέν του τὸ πινακίον:

«Ἀηδία εἴνε, δὲν μπορῶ νὰ τη φάω!»

Ἐζήτησε δὲ ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην τὸ κρέας, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε πολὺ εὐνοικῶς καὶ τὸ νέον κίνημα τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐτελείωσε τὸ γεῦμα τῶν μετὰ τὴν συνήθη σιγὴν καὶ ταχύτητα καὶ καθεὶς ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκτὸς τῆς κυρίας Τοκαδέλου, ἡ ὁποία ἐξῆπλώθη ἐκεῖ εἰς μίαν πολυθρόναν νὰ ποτελειώσῃ τὸ γαλλικὸν τῆς μυθιστόρημα, — διότι εἶχε τὸ ἐλάττωμα τῆς φιλαναγνωσίας ἡ καλὴ κυρία. Τὰ δωμάτια εῦρίσκοντο ὅλα εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, διότι τὸ πρῶτον κατεῖχον αἱ αἰθούσαι, ἡ τραπεζαρία καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Τοκαδέλου. Τὸ δωμάτιον τοῦ Τόννη, ἀκρογωνιαῖον μ' ἐν παράθυρον ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ ἐν ἐπὶ τῆς ἄλλης, εἶχε παλαιὰν ὅπως

ὅλη ἡ οἰκία τὴν ἐπίπλωσιν, ἐκτὸς τῆς κλίνης, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει ὁ νέος ἐκ Πατρῶν καὶ τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων τῶν ἐσπαρμένων κατ' ἄτακτόν τινα τάξιν ἐπὶ τῶν τραπέζιων καὶ τῶν ὀκριθάντων. Εἰς τὴν γωνίαν, μεταξύ τῶν δύο παραθύρων ὑπῆρχε μία πολυθρόνα, εὐρεῖα ὡς κλίνη, ἐνδεδυμένη διὰ κιτρίνου ξεθωριασμένου δαμασκηνοῦ, ὁμοίου μὲ τὸ τῶν παραπετασμάτων. Ἐπ' αὐτῆς ἠγάπα νὰ ἐξαπλόνηται ὁ Τόνης μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπως συνείθισεν ἐπὶ μακρὸν ἐν Πάτραις, ὅπου, ὑποκλιπέτων ὀλίγην ὥραν, ἀφ' οὗ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον εἰς τὸ Γραφεῖόν του, ἐξηπλοῦτο ἐλλείψει κλίνης ἐπὶ ὁμοίας πολυθρόνας καὶ προσεπάθει ὀλίγον νὰ κοιμηθῆ, βαυκαλώμενος ὑπὸ τοῦ τρομῶδους θορύβου τῆς ἀκοιμῆτου ἀτμομηχανῆς, ἐρχομένου μακρόθεν ἐκ τῶν διαμερισμάτων τοῦ ἀπεράντου ἐργοστασίου. . . Καὶ τότε ἡ κλίνη ἔμενεν ἀνέπαφος καὶ ὁ Τόνης ἐρρέμβασεν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπὶ τῶν ὑαλοπινάκων τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ἔβλεπεν ἀντανακλώμενον μέρος τοῦ ἔξω τοπίου, στέγας, προσόψεις καὶ τὸν φαιὸν οὐρανόν. Οἱ κρότοι τῆς πόλεως κάτωθεν ἔφθανον μέχρι τοῦ ὕψους ἐκεῖνου ἀσθενέστεραι· μόνον τὸ πέταλον ἐνός ἵππου, ἀναπαυομένου παρὰ τὸν σταῦλον, ἐκρότει κατ' ἴσα διαλείμματα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς, ντοῦκ ντοῦκ, ὁ δὲ ξηρὸς ἤχος ἀνερχόμενος εὕρισκεν ἀντήχισιν ἐντὸς τοῦ κρανίου τοῦ Τόνη, ὡς ἐὰν σφύρα ἐσωτερικῆ ἐκτύπα τοὺς κροτάφους του. Τὸ κακὸν κατήντησε μετ' ὀλίγον ἀνυπόφορον, προπάντων ἀφροῦ τοῦ νέου ἐπρόσεξε παρὰ πολὺ εἰς αὐτό. Ἐκίψεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς αὐλῆς καὶ ἐφώναξε:

«Μανθαῖο! Μανθαῖο!

— «Ὅρσε!» ἀπεκρίθη κάτωθεν ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ ἵπποκόμου.

«Μπάσε τὸ ἄλογο μέσα!»

Ὁ Μανθαῖος, ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ χρόνια, δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι συνειθίζουσι νὰ ἐκτελοῦν τὰς διαταγὰς τῶν κυρίων των ἄνευ σχολίων.

«ὦ πράμματα!» ἀνέκραξε διαμαρτυρούμενος «κ' ἐγὼ ἤλεγα πῶς θὰ μου πῆς τίποτσι ἄλλο. Καὶ δὲν ἤξέρω παναπῆ ἐγὼ πότε θὰ μπάσω τὸ ἄλογο!

— Μπάσ' το μέσα, ποῦ σοῦ λέω.

— Καλὲ ἄστο, κόντε μου, ἔδεκει ποῦ τῶχω νὰ πάρη κομμάτι ἀέρα. . .

— Οὐ! βάλτο μέσα, χριστιανέ μου, καὶ μὴ με κἀνης τότε νὰ κατεβαίνω κάτω. . . Χτυπάει τὸ πόδι του στὴν πλάκα καὶ κοντεύει νὰ μου πετάξῃ τὸ κεφάλι.

— Μπάσ' το, Μανθαῖο!» εἶπε μὲ τὸ μπάσσο του καὶ ὁ κ. Τοκαδέλος, ἀκούσας τὸν διάλογον καὶ ἐπιφανεῖς εἰς τὸ πλησίον παράθυρον.

— «Καλὰ, καλὰ, ὅπως ὀρίζεσθε!» εἶπεν ὁ Μανθαῖος, ὑποκύψας εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν κυρίων του. ἀλλ' ὄχι ὀλίγον δυσφορῶν διὰ τὴν ὑπὸ μυρίας προφάσεις ἐπέμβασιν τῶν νέων εἰς τὰ καθήκοντα τῶν γερόντων. Εἰς ἡγάγεν ἐν τούτοις ὁ γέρον τὸν ἵππον ἐντὸς τοῦ σταύλου, μεθ' ὃ ἐπέστρεφεν ὁ Τόνης νὰ ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του ἡσυχώτερος.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἦτο εἰς

ἄχρον ἐρεθισμένος καὶ τὸ παραμικρὸν τὸν ἠνώχλει. Τί νὰ τῷ συνέβαινεν ἄρά γε; Τὰ συμπτώματα ἦσαν πολὺ ἀνησυχαστικά: Νευρικὴ ἐξέγερσις, βλέπετε, ἀνησυχία διηνεκῆς, ἀποστροφή πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀηδία γενικῆ ἐκ τοῦ κυκλοῦντος, δυστροπία ἀσυνήθης. Ἐδυσκολεύεσθον νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸν πρὸ μικροῦ φιλόπονον ὡς μέλισσαν, τὸν ἤρεμον καὶ γλυκύν, τὸν εὐχαριστημένον ἐξ ὅλων. Εἰς τὸ κατάστημα ἄφινε μόνον τὸν ὑπάλληλόν του αὐτὸς δὲ περιεπλανᾶτο ἐπὶ ὥρας ἤ, ἂν καὶ παρῶν, περιεπλᾶνα τὸν νοῦν του, ὀλίγην δίδων προσοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἔκειντο ἀπὸ ἡμερῶν, συμπιεζόμενοι διὰ μικρᾶς μεταλλίνης χειρός, λογαριασμοὶ τινες ἐπείγοντες, τοὺς ὁποίους εἶχε πάρει εἰς τὸ σπῆτι νὰ ἐπιθεωρήσῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν του καὶ ἀκόμη δὲν το εἶχε κατορθώσει. Εὐτυχῶς ὁ ὑπάλληλός του, ὁ Λούκας, ἦτο νέος τίμιος καὶ μὲ ἰκανότητα, ὥστε νὰ ἤμπορῆ νὰ τον ἀναπληρόνῃ ἄνευ ζημίας, ἄλλως ἂ μόντε μαγαζί, καθὼς ἔλεγε παραπονούμενος ἐνίοτε εἰς τοὺς στενοὺς φίλους διὰ τοῦ **παρτσινέβελου** τὴν ἀμέλειαν.

«Καὶ πάει καλὰ τὸ ὑποκατάστημα» προσέθετε «Ἐνα οὐδὲ ἐνέργεια χρειάζεται καὶ νὰ ἰδῆς τὸ σιὸρ Τόνη νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη κανέναν».

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Λούκας ἐλογάριαζε χωρὶς τὴν Μαργαρίταν Στέφα. Ὁ παρτσινέβελος εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τινων μηνῶν κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ ἔρωτα. . . Ὁ ἔκτακτος τύπος τῆς πυρρᾶς καλλονῆς, ὡς διετηρήθη καὶ ἀνεδείχθη μάλιστα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κόρης, οἷος ἐσελάγιζεν ἐν τῇ μνήμῃ του ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν σχέσεως τῆς τρυφερᾶς, τὸν εἴλκυσε πολὺ περισσότερο τῶν κοινῶν μορφῶν, ἐξ ὧν ἔβριθεν ἡ αἰθουσά του καὶ ὁ περίπατος. Συνέτειναν εἰς τοῦτο καὶ αἱ ὄλως ἐξαιρετικαὶ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐπανέβλεπε τὴν κόρην ἐκείνην. Μόνη νέα ἐν μέσῳ τῶν γεροντιῶν, σφριγῶσα καὶ λάμπουσα ἐν τῇ παρρακμῇ καὶ τῷ σκότει τῆς παλαιᾶς οἰκίας, πατρός καὶ μητρός ὀρφανῆ καὶ συμπαθῶς μελανειμονοῦσα, ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς κρίσεως πρὸ τῆς γεροντικῆς ἐπιμονῆς, ἀντιτιθεμένη ἰσχυρῶς κατὰ τῶν παντοειδῶν προλήψεων, αἰτινες κατέβληθον καὶ τὴν οἰογένειαν καὶ τὴν συνοικίαν καὶ τὴν τάξιν, φύσει ἀνεπτυγμένη καὶ νεωτερίζουσα ἐν μέσῳ δεισιδαιμονῶν καὶ ἀμαθῶν, πλουσία ἀκόμη ἀρετὰ ἐν μέσῳ πτωχῶν, ἀπετέλει φυσιογνωμίαν ἰδιάζουσαν, τὴν ὁποίαν νέος τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Τόνη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίδῃ. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε συλλάβει τίποτε περὶ αὐτῆς ὀρισμένον, ἀρκούμενος νὰ ἀναπλάττῃ γλυκέα τινὰ ὄνειρα, ὅσα ἐχώρου ἐν μικρᾶν γωνίαν τῆς φαντασίας τοῦ ἐμπόρου, τὴν ἐλευθέρην διὰ τοιοῦτου εἶδους ὄνειρα, καὶ νὰ τὴν βλέπῃ ὅσον ἐδύνατο συχνά, ἀφίνων ἀπεριόριστον ὅλως τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ὑπεισήρχετο εἰς τὰ στήθη του. Βραδύτερον ὁμως, — ἐβδομαχδὰς τινὰς δηλαδὴ μετὰ τὴν πρώτην συνάντησιν, ἀλλ' ἀντιστοιχοῦσας πρὸς ἔτη διὰ πάθη τόσον ταχέως αὐξάνοντα, — ἡ μαγανεία ἤρχισε νὰ γίνετα ἰσχυροτέρα, ἔνεκα νέας αἰτίας. Φαίνεται ὅτι καὶ ἡ Μαργαρίτα εἰδείξεν εἰς αὐτὸν κλίσιν ἀκουσίαν, μυστικὴν καὶ ἀδιόρατον,

ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μόνον ὀφθαλμοὶ διὰ τοῦ ἔρωτος ὠπλισμένοι διακρίνουν. . . Οὕτως ὁ νέος ἐφθασε βαθμυδὸν μέχρι τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶδομεν σήμερον, νὰ πίπτῃ χαῦνος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ νὰ ρεμβάζῃ μίαν κόμην πυρρὰν, ζευγὸς ὀφθαλμῶν μελανῶν ἐπὶ προσώπου λευκοῦ, στικτοῦ ἐξ ἐφηλίδων, καθ' ὃν χρόνον ἐξηκολούθει ἡ μεταλλίνη χεὶρ νὰ συμπίεζῃ τὴν δεσμίδα τῶν λογαριασμῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς κανένα τίποτε, χωρὶς νὰ μαντευθῆ ἕως τὸρα τίποτε, οὔτε ἐκ τῶν φίλων κανεὶς οὔτε ἐκ τῶν οἰκειῶν, ἐκτὸς τῆς Μαργαρίτας, πρὸς τὴν ὁποίαν αἰσθημα, ὡς τὸ τοῦ νέου Τοκαδέλου, δὲν ἦτο δυνατόν, μὲ ὄλην τὴν σιωπὴν, νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ κεχυρμένον. Οἱ νέοι αὐτοὶ ἐφέροντο μοιραίως, θὰ ἔλεγες, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐκτὸς τῆς ψυχικῆς συγγενείας καὶ εἰς κοινωνικὸς λόγος τοὺς ἐσυμπλησίαζε μετὰ δυνάμει ἀσφαλοῦς. Τάσις τις ἀκατάσχετος ὄθει τὴν κόρην ὀλοὴν ὑψηλότερον τῆς τάξεώς της, ὑπὸ τὸ φύσημα τῶν νέων ἰδεῶν, ἐν ᾧ αὐτὸ τοῦτο τὸ φύσημα κατεβίβαζε πρὸς χαμηλότερα ὀλοὴν στρώματα τὸν νεανίαν. Ὁταν λοιπὸν ὁ εἰς ἀνήρχετο οὕτω καὶ ὁ ἄλλος κατήρχετο, φυσικὸν ἦτο νὰ συναντηθοῦν εἰς ἓν σημεῖον τῆς κοινωνικῆς κλίμακος.

Ἐν τῇ ἡσύχῳ ἐρωτικῇ ρέμβῃ, ἐν ᾧ ἡρέμει τὸ ἀπέραντον μέγαρον καὶ κατεπνίγετο ὁ κρότος τοῦ ἐνοχλητικοῦ πετάλου ἐπὶ τοῦ χώματος τοῦ σταύλου, ἦλθε ταχέως ἡ ὥρα τῆς ἀφυπνίσεως. Κάτωθεν ἀντήχησεν ὡς ἐγερτήριον ὑπὸ τοὺς δακτύλους τῆς Κεβῆς τὸ παλαιὸν μακρόσυρον κλειδοκύμβαλον, μὲ τὴν ὑδαρὰν καὶ ἐξηθρωμένην φωνήν, ἀφυπνίσαν τὰς ἡχοὺς τῶν θολωτῶν αἰθουσῶν ταυτοχρόνως δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ κόντε Ριχάρδος, περιβεβλημένος τὴν ἐπιδιορθωμένην καὶ ὄζουσαν βενζίνης ρεδιγκόταν του καὶ θωπεύων διὰ τῆς καμπυλωτῆς ψῆκτρας τὸν ὑψηλὸν του πῖλον. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς διαδηλώσεως, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ ὑπαγῇ εἰς τὸ καζίνον, ὅπου θὰ συνηθροίζοντο ὅλοι καὶ θὰ ἐξεκίνηουν.

«Δὲν θάρθῃς λοιπὸν νὰ πάμε στὴν Ἐπίδειξι!» ἠρώτησε τὸν υἱὸν του.

Ὁ νέος δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ὄρεξιν νὰ ὑποβληθῆ εἰς τοιαύτην ἐνόχλησιν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν πατέρα του ἐπεθύμει νὰ δυσχερεστήσῃ δι' ἐντελῶς ἀποτόμου ἀρνήσεως.

«Καλλίτερα νάμαι ἐδῶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ περάσετε... Ἐπειτα τὸρα εἶνε ἀργά... ὡς ποῦ νὰ ντυθῶ...»

— Νὰ πάω στὸ διάολο! νὰ πάω στὸ διάολο ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ ἔκαμα!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν ὁ Τοκαδέλος, ἐξερχόμενος ὀρμητικῶς τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐκυμάτιζαν ἀπειλητικαὶ αἱ μακραὶ του φαβορίται.

Ὁ υἱὸς δὲν ἀνταπήντησε τίποτε, ἀλλ' οὔτε ἐσκοτίσθη πολὺ διὰ τὴν θορυβώδη δυσχερέσειαν. Ἡξευρεν ὅτι αἱ παραφοραὶ τοῦ πατρὸς του ἦσαν οὕτω συγκαὶ καὶ ἀναίτιοι, ἡ δὲ μεγάλη αὐταπάρνησις τῆς κατάρτας, συμπεριλαμβανούσης πρῶτον τὸν καταρῶμενον, τὸν ἔκαμε νὰ κατευνασθῆ ἀμέσως καὶ ἀκουσίως του νὰ μειδιάσῃ.

Τὸν ἄφησε νὰ καταβῆ διὰ τῶν τοξοειδῶν κλιμάκων καὶ ἄμα τὸν ἤκουσεν ἐξεθρόντα εἰς τὴν ὁδόν, ἐκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ τὸν ἐφώναξε:

— «Πατέρα! Παπάκη!

— «Τί ὀρίζεις τὸν πατέρα σου;» ἠρώτησε μὲ τὸ μπάσσο του ὁ Τοκαδέλος.

— «Ἐδῶ σὰς περιμένω ἐγώ. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ περάσετε, θὰ καταβῶ μαζί σας.

— «Καλά!» ἀπήντησε μὲ τόνον κάπως δυσχερεστημένον ἀκόμη ὁ πατήρ, ἀλλ' ἀποδεχόμενος εὐχαρίστως ὡς πλήρη τὴν ἱκανοποίησιν ἐκείνην καὶ μάλιστα ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του, τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποία τὸν περιέμενον κάτω εἰς τὴν εἴσοδον, διὰ νὰ τον συνοδεύσουν μέχρι τοῦ καζίνου. Προεπορεύθη λοιπὸν ὁ ὑποψήφιος καὶ τον ἠκολούθησαν τὰ παιδιὰ, σχηματίζοντα ὀπισθὲν του οὐρὰν ἀρκετὰ μεγάλην καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅλοι μὲ βῆμα στρατιωτικόν, ἄνευ φωνῆς, σοβαρώτατα.

«Τὸ μπουλουὶ τοῦ Τοκαδέλου» ἔλεγαν οἱ διαβάται ἀποκαλυπτόμενοι πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ πύλου· ὁ δὲ Τόνης, παρακολουθῶν τὸ ἄγχημα ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐκίνει σχετλιαστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ—σὺμπωμα ἴσως τῆς νευρικῆς του ἐξεγέρσεως—ἐλεεινολόγει τὸν πατέρα του καὶ ἄκτειρε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς χαιρετῶντας καὶ τὸν ἑαυτὸν του. . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΣΤ'. Η ΥΜΝΟΣ
(Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Fritzsche)

Ἡ Ἰνώ κ' ἡ μύλομάγουλι Ἀγαυή κ' ἡ Αὐτονόη
τρεῖς εἰς τὸ ὄρος συντροφιαὶ ἐπέπθραν, τρεῖς κ' ἐκείναις,
κι ἀπὸ πυκνῆ βαλανιδιὰ κόψτοντας ἄγρια φύλλα
καὶ κίσσερα καὶ ἀσφόδελο, τῆς ἄνω γῆς βλαστάρι,
βωμοὺς ἐστῆσαν δώδεκα σὲ καθαρὸ λιβάδι,
τοῦ Διονύσου τοὺς ἐννιά, τοὺς ἄλλους τῆς Σεμέλης
καὶ τὰ ἱερὰ ζυμαρικὰ βγάζοντας ἀπ' τὴν κίστην
ἔς τοὺς νεοθερίστους βωμοὺς τ' ἀπίθωσαν μὲ σέβας,
ὅπως ταῖς δίδαχεν ὁ θεὸς κι ὅπως αὐτὸς ποθοῦσε.
Κι ὅλ' ἀπὸ βράχον ἄγριον ἐκύτταξε ὁ Πενθέας
μέσ' ἀπὸ σκῆνον, παλαιὸ χαμόδεντρο τοῦ τόπου.
Πρῶτη τὸν εἶδε καὶ φοριχτὰ τοῦ φῶναξ' ἡ Αὐτονόη,
κ' ἔξαφνα ὀρμῶντας, φοβερά τοῦ μανιωμένου Βάκχου
ἄναψεν ὄργια, ποῦ ποσὸς οἱ βέβηλοι δὲν βλέπουν.
Μάνιξ' ἐκείνη, ἐμάνιζαν ὄλαις εὐθύς οἱ ἄλλαις,
κ' ἔφευγε αὐτὸς περιφοβὸς κι αὐταῖς τὸν κυνηγοῦσαν
κι ἀπὸ τῆ ζωσὶ ἐσῆκωσαν τὸ φῶρεμα ὡς τὸ γόνα.
Τότε ὁ Πενθέας ἔκραξε· «γυναῖκες, τί ζητᾶτε;»
κ' ἡ Αὐτονόη· «γοήγορα θὰ μάθῃς ποῖν ἀκούσης.»
Εὐθύς βογγῶντας ἄοραξε τὴν κεφαλὴν του ἡ μάννα,
ὅσο τρομαχτικὰ βογγᾷ λιόντισσα ποῦ βυζαίνει·
κατόπ' ἡ Ἰνώ τοῦ ξέσχισε τὴν πλάτην καὶ τὸν ὄμο
πατῶντας τον μὲς τὴν κοιλιὰ, κι ὅμοια κ' ἡ τρίτη
ἐχῦθη.

Ταῖς σάοκαις, ποῦ περιόσσευαν, ἐμοίρασαν οἱ ἄλλαις
καὶ μὲς ταῖς Θήβαις ἐφθασαν ὄλαις βαμμέναις αἶμα,
ἀπὸ τὸ ὄρος φέροντας ὄχι Πενθέα, πένθος.

Ἐγώ, κι ἂν ἄλλος ἐμπλεχθῆ ἔς τὴν ἐχθρα τοῦ Διονύσου,
ἄς πάθῃ καὶ χειρότερα, ποσὸς δὲν θὰ φροντίσω,